

INHOUD

<i>Wie is Sean Combs?</i>	9
---------------------------	---

DEEL 1

1 Puffy	23
2 Puff Daddy	48
3 Bad Boy	75
4 Van impresario tot ster	112

DEEL 2

5 P. Diddy	157
6 Casandra Ventura	198
7 De King	235
8 Brother Love	255

DEEL 3

9 Een beeld aan diggelen	297
10 United States vs Sean Combs	336
11 Wat nog rest	372

<i>Bronnen en methodes</i>	387
----------------------------	-----

<i>Woord van dank</i>	399
-----------------------	-----

<i>Register</i>	401
-----------------	-----

WIE IS SEAN COMBS?

Wie is Sean Combs? Dat is een onmogelijke vraag, en het antwoord hangt ervan af aan wie je die vraag stelt; en wanneer. Combs zelf geeft zich vrijwel nooit bloot en heeft meerdere gedaanteverwisselingen ondergaan, waarbij hij zich iedere tien jaar ontpopt als een grotere, betere versie van zichzelf. Hij zou er niet over piekeren het woord ‘comeback’ ook maar in de buurt van zijn eigen naam te gebruiken, want in Combs’ beleving is en blijft hij verankerd in het middelpunt van de cultuur. Sinds jaar en dag is hij te zien bij prijsuitreikingen, feesten binnen de amusementswereld en culturele evenementen. Zijn stem, even belangrijk als die van de legendarische muzikanten die hij in het zadel heeft geholpen, is onmiskenbaar. De burgemeesters van New York City en Miami Beach hebben hem de sleutels van hun stad overhandigd en zijn naam is te vinden op de Hollywood Walk of Fame. In duizenden interviews, zowel in beeld en geluid als in de geschreven pers, is zijn triomftocht beschreven door de werelden van muziek, business, mode, het uitgaansleven en de media.

In de loop van de drie decennia die Combs in de openbare belangstelling heeft gestaan, heeft hij een aantal bijnamen gehad die elk een bepaalde periode vertegenwoordigen. Mensen die Combs tegen het eind van de jaren tachtig en de vroege jaren negentig leerden kennen gebruiken de naam die hij in die

tijd bezigde: Puff, of Puffy. Dat was de enthousiaste stagiair bij Uptown Records, een durfal die als tiener een onbetaald baantje wist om te toveren tot een positie op directieniveau met als taak te zorgen dat r&b weer cool werd – wat hij deed door Jodeci's gedurfde look te pushen en door Mary J. Blige tot koningin van de hiphopsoul te kronen. Met zijn iconische platenlabel Bad Boy heeft hij een onbekend joch uit een overwegend zwarte wijk in Brooklyn omgevormd tot The Notorious B.I.G., een van de bekendste moderne pop-iconen binnen de rapwereld. Toen Combs eind jaren negentig zelf als rapper voor het voetlicht trad, presenteerde hij zich in de meer dan levensgrote persona van Puff Daddy en werd hij gretig omarmd door roddelbladen die op zoek waren naar iets nieuws, en door verbijsterde profielschrijvers die niets snapten van zijn werkdrijf (hij werkte dag en nacht), zijn Bentleys, zijn diamanten pinkringen en zijn extravagante feesten. In de eerste tien jaar van het nieuwe millennium kreeg hij commercieel succes als Diddy en schaarde hij zich onder de handvol iconen die maar één naam nodig hebben. Hij tilde hiphop op naar mainstreamniveau, presenteerde realityprogramma's op tv, won een prestigieuze modeprijs voor zijn kledinglijn Sean John, en werd het gezicht van het op dat moment amper bekende wodka-merk Cîroc. Toen hij zich na 2010 ontpopte als mogul, een mediabedrijf startte, miljoenen aan goede doelen schonk en zichzelf tot miljardair uitriep (een hoogst uitzonderlijke status die het financiële blad *Forbes* later zou aanvechten), ging hij de plechtiger naam Sean Combs gebruiken. En op zijn vijftigste wilde hij Love genoemd worden, als teken van zijn status als gevestigde en gerespecteerde figuur in de muziekbranche, genereuze filantroop en liefhebbende vader van zeven kinderen. Maar voor zijn oudste vertrouwelingen, familieleden en vele minnaressen – degenen die hem bij al die naamswijzigingen het naast zijn blijven staan – is hij altijd Sean geweest en gebleven.

Er wordt wel gezegd dat een naam macht bezit, en Combs heeft altijd begrepen dat je eigen naam kiezen de eerste stap

is bij het bepalen van je eigen verhaal. Hij begon als Puffy. In een van zijn eerste verklaringen voor die naam, in een interview met het tijdschrift *Jet* in 1998, vertelde Combs dat die naam hem was gegeven door een vriendje uit zijn kinderjaren, omdat Combs' magere lijfje vaak opzwol van de woede. 'Het slaat natuurlijk nergens op,' vertelde hij, 'maar als ik als kind boos werd, begon ik te hijgen en te puffen. Ik was een driftkop.' Ook zijn moeder, Janice Combs, beweert hem die bijnaam gegeven te hebben en vertelt vaak en met groot plezier hoe de engelachtige wangetjes van haar spruit bol gingen staan van de woede. In latere jaren deed Combs ontwijkender over de oorsprong van die bijnaam. Een voormalige jaargenoot van Howard University zei dat het gerucht ging dat de naam te maken had met zijn vermeende geniepige gewoonte ruzie te trappen 'en even later is hijzelf, *puff!*, nergens meer te vinden'. Combs zelf noemde het een 'geheim' en deed er schuchter over toen Oprah Winfrey hem in 2006 naar de oorsprong van zijn bijnaam vroeg. 'Dat heb ik nog nooit aan iemand verteld,' zei hij. 'Ik weet dat jij mensen zover krijgt dat ze je alles vertellen, Oprah. Maar ik kan je niet naar eer en geweten vertellen waar die naam vandaan komt.' Toen ze hem plagerig vroeg om daar dieper op in te gaan, hield hij voet bij stuk. 'Maar op alle andere vragen geef ik gewoon antwoord,' reageerde hij, waarop Oprah verderging met het interview.

In het verhaal van Combs' cultureel erfgoed lijkt de vraag naar de waarheid van het verhaal achter die wat denigrende bijnaam een detail. Doet het er nu echt toe hoe Combs als kind aan een bijnaam als uit een stripverhaal kwam, een bijnaam die persoonlijke assistenten van muziekbonden hun baas uiteindelijk voorzichtig in het oor fluisterden als hij maar doorging met bellen? Die raadselachtige bijnaam uit zijn beginjaren was een veelzeggend teken van Combs' talent om zijn eigen persoonlijke verhaal te vormen en naar buiten te brengen, ook als dat verhaal weinig te maken had met de werkelijkheid. Dit was de eerste keer dat Combs handig gebruik zou maken van een kans om zijn geschiedenis bij te schaven,

om te vormen en regelrecht in eigen hand te nemen als stap, hoe klein ook, op weg naar zijn eigen doel. Later zou dat nog vaak gebeuren. En daardoor werden de details die hij opzettelijk weglief of meed des te veelzeggender.

In vele opzichten was Combs in het New York City van onze tijd een soort parallel van de hoofdpersoon in *The Great Gatsby*. Dankzij de muziek die hij produceerde en zelf maakte én door de uiterlijke kenmerken en de attitudes die hij anderen hielp aan te kweken, heeft Combs lange tijd deel uitgemaakt van de culturele zeitgeist, een alomtegenwoordigheid die veel verderging dan hiphop. Hij is charismatisch en ambitieus, een rücksichtslos opportunistische kameleon. Een van zijn helden is de legendarische showfiguur en circusdirecteur P.T. Barnum; hij is vol bewondering voor de manier waarop deze zakenman, die later de politiek in ging, de personificatie heeft kunnen worden van de mythische Tovenaar van Oz: de man die voor het oog van een met stomheid geslagen menigte aan de touwtjes trok en zijn publiek een onbevattelijke voorstelling voortoverde. Maar meer nog dan de mythevorming en de ongeëvenaarde successen heeft er altijd een gevoel geheerst dat onder Combs' perfect gladgestreken uiterlijk iets ongetemds school. Wie is Sean Combs als de feestverlichting uitgaat en het daverende applaus stilvalt?

Volgens zijn tijdgenoten in de muziekindustrie heeft Combs een feilloos gevoel voor wie het kan gaan maken, met een gouden oor en het aangeboren talent om te weten wat mensen willen zonder dat ze dat zelf doorhebben. Voor een groot aantal van zijn werknemers was hij een bron van inspiratie; hij nam schoolverlaters aan en leerde ze discipline aan met een strengheid die ze nog nooit meegemaakt hadden. Zelfs zijn rivalen leken respect te hebben voor Combs' vindingrijkheid, vastberadenheid en tomeloze werkdrijf. Zijn intimi, van Harlem tot aan Howard University, roemen de vrijgevigheid waarmee Combs hen opnam in zijn steeds maar uitdijende rijk en deuren voor ze opende naar een toekomst die ze nooit voor mogelijk gehouden hadden. In de ogen van zijn kinderen

is Combs een superheld, een liefhebbende vader die zich hield aan tradities en die kostbare herinneringen creëerde. Voor de zwarte gemeenschap in bredere zin is Combs een fel voorstander van zwarte topprestaties, een voorvechter van de gedachte van ‘voor ons, door ons’ en een oprichter van bedrijven die dit ideaal nastreven door belangrijke rollen te geven aan zwarte mannen en vrouwen met talent. En voor het grote publiek is Combs een pionier, de maker van tracks die deel uitmaken van enkele van hun favoriete herinneringen.

Decennialang heeft Combs’ uitstekende reputatie ondanks wat deukjes en krasjes standgehouden. Hij heeft schandalen overleefd die andere carrières genekt zouden hebben. Een dodelijke stampede bij City College in New York in 1991 waarbij negen doden zijn gevallen. De afgrijselijke mishandeling van een collega-muziekbaas in diens eigen kantoor. Het oproer van een schietpartij in een nachtclub in Manhattan in 1999, waarbij drie gewonden zijn gevallen. En nog meer aanvaringen met de wet. Er begonnen complottheorieën de ronde te doen over de sterfgevallen die zich in Combs’ buurt opstapelden, waaronder die van rapperrivaal Tupac Shakur van Death Row Records, en The Notorious B.I.G. Aanklachten die in principe zijn reputatie konden schaden werden snel afgedaan als vals, en buiten het zicht van de wereld afgekocht. Geruchten over zijn explosieve drift kwamen op als kanttekeningen bij verder enthousiaste persoonsbeschrijvingen en op anonieme forumpagina’s, maar zodra een fout van hem gepubliceerd werd, ging Combs de confrontatie aan, verontschuldigde zich en zwoer dat hij zijn leven zou beteren. En bij iedere confrontatie kwam hij niet alleen ongedeerd uit de strijd, maar ook op de een of andere manier rijker, machtiger en gevierder.

Maar daaraan kwam in één klap een einde. Het imago dat Combs het merendeel van zijn leven met zoveel zorg had opgebouwd maakte plotseling plaats voor een heel ander portret. In november 2023 deed zijn ex-vriendin, voormalig Bad Boy-zangeres Casandra ‘Cassie’ Ventura, een uitermate

gedetailleerde en zeer persoonlijke aangifte tegen hem: ze had geleefd in een nachtmerrie van fysiek geweld, emotionele mishandeling, financiële gevangenschap en seksuele dwang. Hun hele relatie, aldus Ventura, was bezoedeld door niet-aflatend huiselijk geweld waarbij ze zulke vreselijke klappen opliep dat er een keer een plastisch chirurg aan te pas was gekomen om haar gezicht weer op te lappen. Ventura was pas eenentwintig jaar oud toen ze een relatie kreeg met Combs, die haar liet kennismaken met een ander soort seksuele relatie: een relatie vol drugs en willekeurige mannen die hun slaapkamer werden binnengehaald voor seksmarathons die hij ‘freak-offs’ noemde. Volgens haar viel dit gedrag onder sekshandel. Haar leven veranderde in een eindeloze cyclus van drugsgebruik, en haar muziekcarrière kwam tot stilstand toen hun relatie verslechterde. Toen ze in 2018 bij hem weg wilde, volgde een verkrachting.

De wereld schudde op zijn grondvesten van schok en ongeloof bij deze afgrijselijke aantijgingen, die Combs in het openbaar ontkende. Volgens zijn advocaten zat de aanklacht ‘vol nergens op gebaseerde en absurde leugens’ en probeerde Ventura de uitstekende reputatie van haar ex-vriend te ‘bezoedelen’. Toch stemde Combs nog geen vierentwintig uur later in met een afkoopsom van 20 miljoen dollar. Niet dat dit veel uitmaakte voor wat nog komen zou.

Ventura had haar aanklacht ingediend onder de Adult Survivors Act, een wet in de staat New York die slachtoffers van seksueel misbruik een respijtperiode gunt van een jaar, waarin ze de kans krijgen aangifte te doen van misdrijven die voorheen aan een tijdslimiet waren gebonden. Hoewel Combs kans had gezien Ventura’s zaak in de kiem te smoren, restten er nog een paar dagen voordat de respijtperiode op 23 november 2023 verstreek; en in die tijd deden nog twee vrouwen aangifte wegens seksueel geweld. In de daaropvolgende maanden zouden meer dan vijftig mensen – mannen en vrouwen, relatief onbekenden en ex-partners – gebruikmaken van de wet tegen gendergerelateerd geweld in New York City,

de wetten ter bescherming van werknemers in Californië, en bepalingen voor heel Amerika. Het regende aangiften wegens geweldpleging in de periode van 1990 tot aan 2024. Als bewijs leverden ze foto's aan van henzelf met Combs, waaronder een selfie van een vrouw als dolenthousiaste zeventienjarige bij Combs op schoot. Een ander slachtoffer had foto's van zichzelf met Combs in zijn huis in Florida. Hun vrienden dienden ter bevestiging verklaringen onder ede in van wat zij zich herinnerden, en een vrouw zei dat ze de kleding die ze tijdens een episode van seksueel geweld had gedragen, ongewassen bewaard had in een plastic zak onder in haar kast.

Ventura's aangifte had de aandacht getrokken van het Openbaar Ministerie in het zuidelijke district van New York, een van de strengste afdelingen van heel Amerika. Volgens het OM had Combs vanuit de schaduw van zijn iconische platenlabel zestien jaar lang georganiseerde sekshandel en oplichting bedreven. Reuzen van lijfwachten en vriendelijke assistentes dienden volgens de aanklager als Combs' vermeende complotgenoten, voldeden aan al zijn wensen en beschermden hem koste wat kost. Ze hielpen hem zijn lust te bevredigen met een complete medicijnkast aan middelen om de energie op peil te houden voor zijn dagenlange 'freak-offs' en gingen naar verluidt verschrikkelijk ver om Combs uit de wind te houden – tot en met brandstichting, omkoping en ontvoering. Het verhaal achter deze zware beschuldigingen door het OM leek bijna een puur verzinsel als je keek naar Combs' imago. Toch moesten zijn advocaten voor de rechtbank een aantal onweerlegbare feiten toegeven: Combs had seksuele voorkeuren waarop een taboe rustte, had Ventura zonder dat iemand daar ooit achter was gekomen jarenlang mishandeld en was al vijftientwintig jaar zwaar verslaafd aan pijnstillers. De dikbetaalde juristen kwamen met een breed scala aan verweer om de aantijgingen te minimaliseren en te weerleggen: alle seks was met instemming; huiselijk geweld is niet hetzelfde als sekshandel; de aanklacht was ingediend door types die in het beste geval op geld en in het slechtste geval op wraak uit

waren. Ze speelden in op de emoties van de jury, suggereerden dat Combs onverwerkte trauma's had door de moord op zijn vader toen hijzelf nog een hummel was en dat die trauma's er alleen maar erger op geworden waren door het verlies van een groot aantal vrienden, zoals de The Notorious B.I.G. en zijn geliefde jarenlange partner Kim Porter.

Combs werd vrijgesproken van sekshandel en samenzwering tot afpersing, maar bij de volledige aanklacht hoorden andere vormen van misbruik. Bij Combs' razendsnelle opkomst had hij mensen afgedankt die nu de moed vatten om hun eigen ervaringen met iemand die tot dan onaantastbaar had geleken openbaar te maken. Meer dan honderd mensen – intimi van Combs, mensen die met hem waren opgegroeid, die bij een van zijn vele bedrijven voor hem hadden gewerkt en zelfs ex-vriendinnen – vormden een koor van ontmoetingen en verhalen die verdere deuken sloegen in Combs' afbladderende persona en juist een beeld schetsten van een gevaarlijke, sluwe man met een narcistische persoonlijkheid. De mogul werd beschreven in termen als 'gewelddadig', 'koud', 'egoïstisch', 'berekenend', 'gemeen', 'overheersend' en 'onberekenbaar'. Er werd gezegd dat hij twee tegenstrijdige persoonlijkheden had: het ene moment was hij charmant en in staat tot enorme liefde, en even later ontstak hij in explosieve woede; iemand die met gulle hand van alles cadeau deed om het dan met pervers genoeg weer weg te rukken. "“Genereus” is een woord dat je beslist niet moet gebruiken als je het over Diddy hebt," zei Danity Kane-lid Aubrey O'Day. "Hij heeft niets genereus. Als hij ooit iets aan iemand gegeven heeft, was dat uit puur eigenbelang of als zwijggeld voor iets waar je geen weet van hebt."

Meer dan tien voormalige werknemers beschreven Combs als een tiran die een toxische werkomgeving schiep, waarin ze continu bedacht moesten zijn op zijn snel omslaande stemmen en zijn frequente scheldkanonnades, en zich scherp bewust waren van het feit dat de minste en geringste aanvaring kon uitmonden in fysiek geweld. Kennissen uit de mu-

ziekindustrie wisten dat hij iemand was om bang voor te zijn; zijn driftbuien waren berucht en hij had altijd mensen klaarstaan om precies te doen wat hij wilde. Vergeten voormalige Bad Boy-artiesten vertelden dat hun eigen carrières verstikt werden naarmate Combs het steeds belangrijker vond zichzelf te profileren ten koste van de muzikanten die hem hun kostbare dromen hadden toevertrouwd. Hoewel sommigen een manier vonden om zich los te worstelen uit hun contract, beweerden de meesten dat ze bij geen enkel ander label meer terecht konden na hun vertrek bij Bad Boy, en zo raakten ze ervan overtuigd dat hun voormalige belangenbehartiger hen tot persona non gratae had verklaard. Vrouwen die Combs het hof maakte waren in eerste instantie geveleid door zijn onophoudelijke aandacht, maar merkten na verloop van tijd een griezelige verandering in zijn gedrag op als ze niet op zijn attenties ingingen. Zijn kring van intimi keek toe terwijl hij in het openbaar sympathie oogstte en de pers overlaadde met positieve beelden om te zorgen dat zijn eigen versie van het verhaal alle andere versies overheerste. Ondanks al Combs' bravoure en haantjesgedrag wisten degenen die hij in zijn vriendenkring toeliet dat hij onzeker was, bang voor afwijzing en verlating. En ze waren getuige van zijn pogingen om die altijd aanwezige angsten op afstand te houden door anderen te commanderen, te manipuleren en te dwingen. 'Als je bij hem weggaat, kunnen de repercussies vreselijke vormen aannemen,' zei Bad Boy-medeoprichter Kirk Burrowes een keer. 'En de vrouwen krijgen het het zwaarst voor hun kiezen.'

Als slachtoffers, levenslange fans of mensen die zijn carrière gewoon volgden ooit verwachtten dat Combs tijdens zijn proces tot inkeer zou komen en excuses zou aanbieden, kwamen ze bedrogen uit. Eén keer kwam er een opmerking waaruit iets van spijt bleek, op het moment dat Combs een rechter smeekte het bij zijn voorarrest te laten en hem geen gevangenisstraf te geven, zodat hij terug kon naar zijn gezin. Maar verder heeft Combs nooit toegegeven dat hij ook maar iets fout gedaan had. Hij hield voet bij stuk: hij had nooit

seksueel geweld gepleegd. Zolang het niet onder burgerlijke of criminele aansprakelijkheid viel, vond hij het geen publieke bekentenis waard. ‘Hij vindt écht niet dat hij iets misdaan heeft,’ zei Deonta Nash, een stylist die tien jaar lang voor Combs en Ventura had gewerkt. ‘Ja, hij voelt zich misschien even beroerd, maar net als bij een kind... als je kinderen alles afpakt worden ze verdrietig of krijgen ze spijt. En dat is de kern van het probleem. Hij voelt zich niet verantwoordelijk.’

De gigantische omvang van de angstwekkende beschuldigingen tegenover de schoongewassen persona die Combs zelf aannam, leidt tot de vraag: Wie is Sean Combs echt? En is er wel iets waar van alle verhalen die het publiek in de loop van zijn carrière over hem gehoord heeft? Is hij een creatief genie dat zo verblind was door het voetlicht dat hij verdwaald raakte, of is hij een getalenteerd manipulator die van meet af aan zichzelf wilde verheerlijken? Is het een combinatie van die twee? Wie oude krantenarchieven, internetartikelen uit de beginperiode, anonieme pagina's op fora en haastig afgekochte rechtszaken kritisch onder de loep neemt, komt er al snel achter dat Combs' uitermate argwanende aard al lang voordat het beschuldigingen regende zichtbaar was. Intussen is er onderzoek geweest, kwamen er documentaires, onthullende artikelen en een stortvloed van mensen die Combs van dichtbij of uit de verte kenden en die allemaal proberen de reikwijdte en het volledige spectrum te beschrijven van de vele facetten van Combs' karakter.

Tim Patterson, die Combs kende in hun kinderjaren in Mount Vernon (New York), zei dat hij als heel jong jongetje al een aantal dingen begrepen had. Ten eerste dat Combs altijd een muur om zich heen optrok. ‘Als je het er serieus over zou hebben met Sean, zou hij waarschijnlijk zeggen dat hij geen goede vriend is,’ vertelde Patterson. ‘Dat kan ik je garanderen; zoiets zou hij zeggen. Hij wilde ook helemaal geen vriend zijn. Hij wilde Liberace zijn, de Ringling Brothers, de belangrijkste zwarte man die ooit bestaan had. Daar geloofde hij echt in.

Hij deed dan ook geen enkele moeite om vrienden te maken. Hij zou niet eens weten hóé.’

Uiteindelijk gaan de vragen verder dan details over wat Combs wie heeft aangedaan en gaat het over hoe en waarom iemand die het middelpunt vormde van zoveel geweld en angst kennelijk tientallen jaren zijn gang kon gaan en van kwaad tot erger vervallen. Hoe kwam het dat Bad Boy-medewerkers en -beveiligers hem hielpen zijn vriendinnen terug te lokken naar zijn invloedssfeer terwijl hij hen nota bene mishandeld had, of dat mensen uit de muziekindustrie en artiesten gewoon verdergingen met eten terwijl ze zagen dat Combs tijdens een diner Ventura in haar maag stompde, zodat ze in tranen van tafel liep? Lagergeplaatste persoonlijke assistenten hielden het zelden langer vol dan twee jaar; hoe kwam het dat er geen fluisternetwerk was dat nieuwkomers waarschuwde dit bedrijf te mijden? Vond niemand, als Combs weer eens door het lint ging en dreigde mensen te ontslaan, dat het tijd werd om tegen hem in opstand te komen? Maar van meet af aan gebeurde dat niet. ‘We waren jong, nog geen twintig, en hij was niet beroemd,’ zei een ooggetuige die een jonge Combs eind jaren tachtig zijn vriendin van Howard University zag aftuigen. ‘Het breekt je hart dat die spiraal nooit gestopt is en dat hij zoveel vrouwen heeft kunnen misbruiken.’

Alles wat Combs de wereld over zichzelf heeft wijsgemaakt wordt momenteel onder de loep genomen. Was Combs met iedere naamswijziging en iedere nieuwe persona bezig een eerdere versie van zichzelf uit te wissen? Dat was overduidelijk het geval toen hij in 2001 Puff Daddy inruilde voor P. Diddy, waarbij hij toegaf behoefte te hebben aan een nieuw begin na een bijna-fatale schietpartij in een nachtclub. Dus toen zijn team in september 2021 een hoofdartikel in *Vanity Fair* pushte over zijn nieuwe naam ‘Love’, waarachter niets anders school dan een zoveelste nieuwe ‘vibe’, zat er toen een verborgen doel achter zijn verhalen over de #MeToo-beweging en de foto’s waarop hij poseerde met zijn drie tienerdochters? De levensbeschrijving die hij de wereld voorschotelt is lang-

zamerhand voorzien van vele kanttekeningen en voetnoten met aanvullende context, afkomstig van tientallen mensen die beweren jarenlang monddood te zijn gemaakt.

Combs' invloed op de cultuur valt niet te ontkennen, en dat geldt al sinds de jaren negentig. De honderden nummers die hij heeft geproduceerd maakten deel uit van de soundtracks van de vormende jaren van de laatste lichting babyboomers en de Gen X en millennials. Zijn fratsen in de series *Making the Band* en *I want to work for Diddy* hebben bijgedragen aan de opkomst van reality-tv. Een aspect van het P. Diddy-effect was het bestellen van absurd geprijsde champagne met een servicetoeslag in dure nachtclubs. Zelfs zonder het te weten werd er gedanst op zijn muziek, droegen mensen zijn kleren, dronken ze zijn wodka en droegen ze uiteindelijk bij aan de verheffing van Combs tot een mogul die van mening was dat de regels niet voor hem golden.

Combs hield de wereld bezig met zijn geglitter, zijn muziek, zijn kleren, zijn stunts en gewoon alleen al het spektakel dat Puff Daddy was – maar wie was de echte Combs, de man die hij zo krampachtig probeerde te verbergen?